

Je li politika pomirbe poražena u današnjoj Hrvatskoj ?

Drugi svjetski rat završio je u proljeće 1945. godine. Ta je činjenica danas poznata milijardama živućih ljudi. Nakon toga moderni svijet je krenuo jednim drugim putem. Ratno savezništvo velikih svjetskih sila ubrzo se pretvorilo u blokovsku podjelu. Tenzije i sukobi na relaciji istok-zapad, odnosno na relaciji komunizam-zapadna demokracija, trajale su desetljećima. Propašću komunizma i rušenjem Berlinskog zida i blokovska podjela svijeta postade prošlost. Došlo je do novih odnosa u svijetu. Odnosa, u cijem kreiranju zajedno sudjeluju sile pobjednice iz Drugog svjetskog rata SAD, Velika Britanija, Francuska i Rusija ali i tada poražene države Njemacka, Japan i Italija. Sasvim logično i sasvim normalno. Jer, Drugi je svjetski rat završio prije skoro šest desetljeća. U tih šest desetljeća svjetska je javnost imala dovoljno vremena saznati golu istinu. Istinu o tome kako su fašizam, nacional-socijalizam, te, naravno, komunizam tri najveća zla koja su zadesila čovječanstvo u dvadesetom stoljeću. Za račun tih triju ideologija stradali su milijuni ljudi, nepobitna je činjenica. Međutim, povjesničari i demografi niti danas nisu u potpunosti istjerali na čistač, koja od ovih ideologija je čovječanstvu pricinila najveća zla. Na prostorima gdje živi Hrvatski narod, sve tri spomenute ideologije ostavile su krvavi pečat. To je činjenica od koje se pobjeci ne može, bez obzira koliko se pojedinci trudili falsificirati povijest. Četrdeset i pet godina hrvatski prirodni i povijesni prostori bili su u sastavu komunističke Jugoslavije. U tom razdoblju svaki je apel za hrvatskom jednakopravnošću proglašavan fašizmom, svaki pokušaj rasvjetljavanja istine o zločinima koje su Titovi partizani pocinili nakon okončanja drugog svjetskog rata isto tako, a svaka pomisao na obnavljanje hrvatske državne samostalnosti dobivala je etiketu ustaštva. Jugoslavenski komunistički internacionalisti i velikosrbi na taj su način, zajedničkim snagama hrvatskom narodu nametali hipoteku fašistoidnosti, a nerijetko i genocidnosti. Naravno, s krajnjim ciljem da u korijenu sasijeku svaki pokušaj obnavljanja hrvatske državnosti i slobode. Politika pomirbe koju je među Hrvate lansirao dr. Franjo Tuđman, a neki tvrde da je preuzeo od Vjekoslava Luburica, rezultirala je stvaranjem, međunarodnim priznanjem i obranom Republike Hrvatske od velikosrpske agresije. Isto tako i najvećih dijelova Bosne i Hercegovine, gdje žive Hrvati. Politika pomirbe, na čijim je temeljima nastala i obranjena Republika Hrvatska, onemogućila je pojavu jednog procesa među Hrvatima. Proces koji je proveden u većini tranzicijskih država, u kojima je dugi niz godina vladao totalitarni komunistički sustav, umotan u takozvanu «diktaturu proletarijata». Politika pomirbe onemogućila je proces sagledavanja komunističkih zločina. Onemogućila je sudske procese. Onemogućila je, u konačnici, i donošenje lustracijskih zakona. Tako su se zahvaljujući politici pomirbe u vrhu hrvatske vlasti, ali i u drugim sferama života, našli zajedno i ustaše i partizani, odnosno sinovi jednih i drugih.

Da kojim slučajem politika pomirbe nije bila temeljna Tuđmanova odrednica prilikom uspona na vlast, proglašenja samostalnosti i kasnije obrane zemlje pitanje je u kakvoj, i kojoj državi bismo danas živjeli. Da nije bilo te, i takve, politike zasigurno bi u startu došlo do velikih polarizacija unutar hrvatskog naroda i dvojbeno je na koji bi način proces tekao. Čini se logičnim da bi bez politike pomirbe, sinovi hrvatskih ustaša i partizana opet bili na suprotnim pozicijama, kao što su i njihovi djedovi i ocevi bili pola stoljeća ranije. Međutim, nije. A nije iz razloga što je politika pomirbe to onemogućila, te tako stvorila jedinstvo neophodno za stvaranje države, neophodno za obranu i za stjecanje međunarodnog priznanja.

Prvi simptomi neiskrene pomirbe

Na činjenicu kako su politiku pomirbe mnogi prihvatili neiskreno ukazivali su mnogi primjeri. Jedan od prvih primjera ovakve vrste svakako je pokušaj Mešić-Manolićevog

prevrata iz 1994. godine. Taj pokušaj i najvećim je idealistima među zagovornicima politike pomirbe pokazao kako u hrvatskom narodu još uvijek postoje snage koje pomirbu ne žele i ne mogu prihvatiti. Samo je pitanje vremena kad će to obznaniti i koliko su te snage brojne. Medijski istupi pojedinaca, kojih smo bili svjedoci u drugoj polovici devedesetih, na to su sve više upucivali a tajno svjedočenje Stjepana Mesica u Haagu definitivno je označio do kojih su granica ti pojedinci spremni ići, a sve s ciljem razracunavanja s ideološkim neistomišljenicima. Izborna pobjeda stranaka koalicije stranaka okupljenih oko Račanovog SDP-a i Budišinog HSLŠ-a, te napose iznenađujuća pobjeda Stjepana Mesica, koja se dogodila u siječnju 2000. godine bio je još jedan u nizu udaraca, tada već dobro poljuljanoj politici pomirbe.

U vrijeme Račan-Mesicevog vladanja Hrvatskom, u jeku progona hrvatskih generala iz Domovinskog rata, u Slunju je podignuta spomen ploča Juri Francetiću. Ovaj čin podizanja ploče čovjeku koji nikada nije proglašen ratnim zločincem, pa čak ni od strane pokretnog komunističkog prijedloga suda, dobronamerno je uzburkala duhove jednog dijela domaće javnosti. Dogodili su se prosvjedi i protuprosvjedi. Međutim, ploču nitko nije dirao.

Može li rušenje spomenika biti putokaz ka istini

U srpnju ove godine na zidu župne crkve u Svetom Roku iznenada se dogodila spomen ploča hrvatskom književniku i dužnosniku vlade NDH dr. Mili Budaku. Nakon toga dogodili su se prosvjedi «domaćih» građanskih udruga, prosvjedi čuvara komunističke tradicije, prosvjedi službenog Beograda a oglašio se čak i Efraim Zurof, direktor centra Simon Wiesenthal iz Jeruzalema. Nekako u isto vrijeme skupina hrvatskih uglednika oglašila se javnim apelom za obnovu sudskog procesa Mili Budaku, koji je potpisalo više od 120 osoba iz javnog života Republike Hrvatske. U jeku ovih prepucavanja došlo je do izvanrednog zasjedanja vlade na kome je donesena odluka o rušenju obadviju spomen ploča. U nedostatku zakonskih rješenja vlada je uporište našla u ustavu. Legitimno ili ne, neka prosude pravnici ! Međutim, većini ljudi koji sve ovo promatraju sa strane ne bode oči niti postavljanje, a niti rušenje spomen obilježja. Nego nešto treće.

Većini hrvatskih državljana danas je dvojbena ustrajnost s kojom čuvari revolucionarno-boljševičkih tradicija i danas, šezdeset godina nakon rata, bdiuju nad revolucijom vodenom pod dirigentskom palicom Komunističke partije Jugoslavije. Ti zatvoreni koncentrični krugovi, ostaci jugoslavenskog sustava, vrlo su glasni i odriješiti kada govore o zločinima, pa makar i nedokazanim, navodno počinjenim od strane hrvatskih časnika, dočasnika i vojnika u Domovinskom ratu. Zapanjujuće su glasni i kad govore o ustaškim zločinima, koji su se dogodili tijekom Drugog svjetskog rata. Međutim, kada se dogodi bilo kakva inicijativa koja ima za cilj rasvjetljavanje zločina koje su počinili partizani-komunisti, tada u startu nastaje muk a odmah zatim dolazi do protuudara. Zašto ?

Zašto ne obnoviti sve sudske procese koje su proveli pokretni partizanski prijedoci sudovi ? Zašto ne provesti sudske istrage nad onima koji su, u ime Kominterne, počinili stravične zločine i u smrt poslali nekoliko stotina tisuća hrvatskih ljudi ?

Treba li suditi onima koji su poubijali 511 katolickih svećenika

Da bi i oni «prekaljeni komunisti», koji si i danas vole tepati nazivajući se antifašistima, razumjeti o čemu zborim, pozvat ću se na citat jednog Imocanina. Čovjeka, koji na žalost više nije među nama ali čovjeka koji nas je svojim svjedočenjem istine iznimno zadužio. Pokojni prof. dr. Mate Šimundica, u svojoj je knjizi "Hrvatski smrtni put" o partizanskim zločinima zapisao slijedeće: *«Kad je cijela Europa slavila završetak rata - Hrvati su mucki, bez borbe, na prijevaru izgubili pola milijuna svoje mladosti! U toj*

strašnoj osudi Hrvata na istrjebljenje i nestanak od strane ideologa velike Srbije, ovaj put u partizanskoj režiji, na udarnoj meti našla se Katolička crkva i njezini svećenici. Kroz 14 stoljeća katolički su svećenici, biskupi, redovnici i redovnice bili učitelji, odgojitelji, evangelizatori, branitelji i glavna duhovna snaga hrvatskog naroda! U toj za Hrvate apokaliptičnoj 1945. trebalo je hrvatski narod obezglaviti, a Hrvate dotuci do kraja i uništiti njegovu stoljetnu duhovnu snagu - Katoličku crkvu!

Beogradska caršija i Komunistička partija su odlucili Katoličku crkvu u hrvatskom narodu baciti na koljena držeci se starog pravila - udariti po pastiru i stado ce se raspršiti - Crkva u Hrvata je osudena na nestajanje, kako bi nestao i sam hrvatski narod. To je bio razlog da su Srbo-komunisti ubijali svakog svećenika koji je išta osjećao za svoj narod. Nakon istraživanja don Anto Baković je došao do podataka da je broj ubijenih biskupa, svećenika, bogoslova, redovnika i redovnica Crkve u Hrvata 633 – partizani su ubili njih 511.»

Na koncu, trebaju li današnji naraštaji opet biti taoci velikosrpske teorije o genocidnosti hrvatskog naroda ili, možda, zaslužuju znati stvarnu istinu. Za početak bi bilo dovoljno pokazati malo političke volje, napraviti prilagodbu zakonodavstva, te otpočeti s rješavanjem određenih krivo postavljenih stvari iz prošlosti.

Nije samo obnova sudskog postupka Mili Budaku ono što treba učiniti. Što je s istinom o smrti 511 katoličkih svećenika Crkve u Hrvata koje su pobili partizani-komunisti.

Kad to doznamo onda ćemo steci sve preduvjete da možemo mirno krenuti dalje. U tom slučaju zašutjeli bi zauvijek oni čije je životni cilj nametanje fašistoidnosti i genocidnosti citavom jednom narodu ali i oni koji im, zbog svoje političke nedefiniranosti, u tome pomažu. U tom slučaju ovakvog raspleta događaja i ideja pomirbe mogla bi opet zaživjeti. Ali ovaj puta iskrene pomirbe. Bez hipoteka koje su je ranije opterećivale !